

του τῆν Ἑγνατίαν δδὸν (via Egnatia) κατεσκευάσαν
[Πολύδ. ΔΔ. 12]. Διὸ δὲ Κάτουλλος [XXXVI, 15.]
ἀναφέρει αὐτὸ Hadriae tabernam· διότι ἦν ἐμπο-
ρίων μεταξὺ Ἰταλίας, Μακεδονίας καὶ Θράκης. Οὐχ
ἴσταν ἀνωφώθη τὸ Δυρράχιον ἐκ τῆς περιστάσεως,
ἐπὶ ἐγένετο ἡ συνήθης διατριβὴ [8] ἐπιφανῶν Ῥω-
μαίων, οἵτινες, ἐκ Ῥώμης καὶ Ἰταλίας ἐξοριζόμε-
νοι εὐηρεστοῦντο νὰ διατρίβωσι καὶ πλησίον τῆς
πατρίδος αὐτῶν καὶ ἐν ἀδιαλείπτῳ τῇ πρὸς αὐτὴν
ἐπιμείνῃ, ἀμφοτέρω δὲ ταῦτα παρεῖχεν αὐτοῖς τὸ
Δυρράχιον. Ὅθεν ἀναγιγνώσκωμεν παρὰ Κικέρωνι
[Ep. ad divers. XIV. 1]. Dyrrhachium veni,
ut et libera civitas est et proxima Italiae,
[ad divers. XIV, 3]. Nam ego eo no-
mine sum Dyrrhachii hoc tempore, ut quam
bellissime, quid agatur, audiam et sim tuto.
Ἄλλ' οὐδὲν ἦντο ἐκ τινος λόγου τοῦ αὐτοῦ Κι-
κέρωνος κατὰ Α. Καλπουρνίου Πίστωνος (κεφ. 40)
[9] μνησθέντων, πόσα δεινὰ ὑπέστη καὶ αὕτη ἡ πόλις,
καὶ αἱ ἄλλαι τῶν χωρῶν τούτων ἐκ τῆς αὐθαι-
ρίας τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας. Αἱ δασυμολῳγίαι τοῦ
Καλπουρνίου τούτου, ἀληθεῖς ἀρπαγαὶ εἰσιν, δὲν ἦσαν
μόναι, ἀς ὑπέμενον αἱ χώραι ἐκείναι ἐκ τῶν Ῥω-
μαίων καὶ ὅμως τοῦτο τὸ παράδειγμα μόνον ἀρκεῖ
ἵνα ἡμᾶς, ὅτι ὑπὸ τὴν Ῥωμαϊκὴν κυριαρχίαν οὐδὲ

ἡ Ῥωμαῖ. λέγων, ὅ ἐστι 45 μιλ. σημ. Ἄλλ' ἀμ-
φότεραι αἱ δηλώσεις ἦτοι προφανῶς ἐντραχημέναι εἰ-
σιν, ἡ οἱ ἀρχαῖοι συγκατέλεγον καὶ τινα ἀξιόλογον
ἐπὶ τὴν Ἰλλυρικὴν αὐτὴν παράπλουν· διότι κατὰ
τὸν νεωτέρους χρότους μόνον 20 μιλίων σχεδὸν δύ-
ναι ἡ ἀπόστασις ἐκληφθῆναι.

[8] Ὡς περ ἡ ἀδελφὴ καὶ γείτων αὐτῆς Ἀπολλω-
νία, ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων μάλιστα, ἐγένετο ὁμοια-
σάσα ἐν ἑλλήνικῃ παιδείᾳ, ἐνθα συνέβρεον ἀπειροί
οἱ Ῥωμαῖοι πρὸς παιδεύειν, προτιμῶντες αὐτὴν τῆς
Ῥόδου καὶ Μιτυλήνης καὶ τῶν ἄλλων τότε παι-
δοτροφίαν διὰ τὴν ἐγγύτητα τῆς θέσεως. Ἐνταῦθα
κατεβύθη καὶ ὁ Ὀκταυιανὸς, ὁ μετὰ ταῦτα Αὐγού-
στου, ὑπὸ τοῦ βήτορος Ἀπολλοδώρου τοῦ Περγαμην-
οῦ, ὃν παρέλαβεν ἐκ Ῥώμης, καὶ τοῦ φιλοσόφου
Κλείνους τοῦ Ἀλεξανδρέως, συμμαθητεύων τοῖς υἱοῖς
τοῦ Διονυσίου καὶ Νικάνορι. (Sueton Aug. 89.94).

[9] Omnes memoriam consulatus tui, facta,
mores, faciem denique ac nomen a republica de-
stantur. Legati, qui una fuere, alienati; tri-
umphi militum inimici; centuriones et si qui ex
milito exercita reliqui milites exstant, non di-
missi abste, sed dissipati, te oderunt, tibi po-
tatem exoptant, te execrantur. Achaja exhausta
Thessalia venata; laceratae Athenae; Dyrrhachium et Apollonia exinanita; Ambracia
intercepta; Parthini et Bullienses illusi; Epirus
excisa; Locri, Phociae, Boeotiae exusti; Acar-
nania, Amphilochia, Perrhaebia, Athamamum-
que gens vendita; Macedonia condonata bar-
baris. Aetolia amissa; Dolopes finitimique

σπινθήρ ἐλπίδος πρὸς σωτηρίαν ἔμενε ταῖς ὑποταγ-
μέναις πολιτείαις. Ἄρα οἱ Ῥωμαῖοι ἐπάτουν σταθε-
ρὸν πόδα, εὐθὺς μετεβάλλοντο εἰς θέατρον ἀκορέστων
ἐπιθυμιῶν καὶ ἀκολασίας καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν εἰ-
ρήνῃ. Τὸ πλαστὸν καὶ ὕπουλον πρόσχημα τῆς Ῥωμαϊ-
κῆς εὐθυδυχίας δὲν ἤδυνάτο νὰ καταφύγῃ τὴν ἀλη-
θῆ κατάστασιν τῶν ἐπαρχιῶν.— Ἡ πρὸς τὴν κυ-
ρίως Ἑλλάδα ἐπιμείνῃ τῶν Ἐπιδαμνίων δεικνύται
πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ ἐκ τούτου, ὅτι ἐν Ὀλυμπίᾳ
εἶχον θησαυρὸν, ἢ μᾶλλον δύο θησαυροὺς, κτίσμα μὲν
Πύρρου καὶ τῶν παιδῶν Λακράτους καὶ Ἑρμῆνος,
περιέχοντας δὲ ἀγάλματα ἐκ κέδρου, κατὰ τὴν τό-
τε ὕλην τῆς πλαστικῆς, τὸν Ἀτλαντα, ἀνέχοντα τὸν
κόλον, τὸν Ἡρακλῆ μετὰ τοῦ δράκοντος, περὶ τὸ
στέλεχος τοῦ δένδρου τῶν χρυσῶν μῆλων περιελελιγ-
μένου, καὶ τὰς πέντε Ἑσπερίδας, μετατεθείσας ὕ-
στερον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας καὶ ἐπὶ Πausaniῳ
ἐκεῖ εὐρισκομένας, ἅπαντα ἔργα Θεοκλέους τοῦ Ἡγύ-
λου, Λακεδαιμονίου (περὶ Ὀλ. 54). Τὰ νομίσματα
τοῦ Δυρράχίου εἰσι μόνον αὐτόνομα, καὶ ἔχουσιν ἐ-
πίσημα α.) ἐμπροσθεν μὲν τὴν κεφαλὴν τῆς Παλλά-
δος μετὰ δελφίνος καὶ Δ. ὅπισθεν δὲ τὸν πῆγασον,
β.) ἐμπρ. τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἡρακλείους, ὅπισθ. τὸν
Πήγασον καὶ Δ, γ.) ἐμπρ. τὴν κεφαλὴν τοῦ Διὸς,
ὅπισθ. τρίποδα μετὰ τοῦ ΔΥΡ. καὶ ὀνόματα ἀρχόν-
των δ.) ἐμπρ. τὴν κεφαλὴν τῆς Δήμητρος, ὅπισθ.
ΔΥΡ. ΑΣΚΛΑΠΟΥ. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ Δυρράχινά
νομίσματα, ἐπίσημον ἔχοντα ὅθιν τὸν μόσχον αὐτῆς
θηλάζονσαν, ἀσπαρτάλως ὡς τὰ τῆς Ἀπολλωνίας.

ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ.

Ἡ Ἐπίδαμος, καθὼς Δωρικὴ πόλις, εἶχεν, ὡς
τὸ εἶκος, ὀλιγαρχικὸν, ἦτοι ἀριστοκρατικὸν πολιτεύ-
μα· καὶ τοῦτο διαβεβαίει ἡμῖν ὁ Ἀριστοτέλης (Πολιτ.
Γ'. 11, 1. Ε'. 1, 6.) Τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας αὐτῆς
κεχωρισμένης ἀπὸ τῆς πολεμικῆς, ὅπερ ἦν προνοητι-
κὸν μέτρον τῶν ἀριστοκρατῶν, ἵνα μὴ τὸ πολιτεῦμα
αὐτῶν μεταστῇ εἰς τυραννίδα, τῆς μὲν προτέρας προ-
στατο εἶ; αἰδίου, ἦτοι διὰ βίου ἀρχῶν, οὗ τινος ἀ-
γνοοῦμεν τὸ ἴδιον ὄνομα (δημιουργός, ὡς ἐν ἄλλαις
Δωρικαῖς πολιτείαις, προστάτης, ἢ τί ἄλλο;) τῆς δ'
ἐτέρας προττάτο εἰς σραιηγός. Κατόπιν τῶν ἐξ
τούτων ἀρχόντων ἤρχετο ἡ κληρονομικὴ εὐγένεια
τῶν φυλάρχων, ἢ φυλαρχῶν, γερούσιαν ἀποτελούντων
καὶ τὰς κατωτέρας ἀρχὰς ἐκλεγόντων. Ἀριστο-
κρατικὸν ἦν ἐτι καὶ τοῦτο, ὅτι περὶ τὰ ἐπιτηδεύμα-
τα καὶ τὰς θαναύτους τέχνας ἡτοχολοῦντο οὐχ οἱ
γνήσιοι πολῖται, ἀλλὰ δημόσιοι ἐργάται (Ἀριστοτ.
Πολ Β'. 4, 13). Πρὸς δὲ τοῦτο ὑπῆρχον καὶ πολ-
λοὶ μέτοικοι (Αἰλ. Ποικ. ἱστ. 13, 16). Ἀλλὰ τοῦ
χρόνου προϊόντος ἡ ἀρχικὴ αὕτη Δωρικὴ ὀλιγαρχία

montani oppidis atque agris exterminati; cives
Romani, qui in iis locis negotiantur, te unum
solum sum depeculatorum, vextorem, praedo-
nem, hostem venisse senscrunt.